

NORA ROBERTS

PIŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ
SLIBY

Záhadný případ Evy Dallasové
Nebezpečí číhá v minulosti

SMRTÍCÍ SLIBY

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost
Smrtící stvoření
Smrtící hrátky
Smrtící kalich

J. D. Robb

SMRTÍCÍ SLIBY

Přeložil Zdik Dušek

Copyright © 2009 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2016
Czech Edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-691-0 (pdf)

*Samotná láska přitahuje k ženě
téměř veškerou smůlu světa.*

– Willa Catherová

*Synovec? To jsem víc!
A syn? To méně!*

– William Shakespeare
(překlad Zdeněk Urbánek)

Prolog

Byla mrtvá ve chvíli, kdy zvedla videofon. Vůbec nepochybovala o naléhavosti volajícího. Naopak cítila vzrušení a radost, když rušila plány na časný odchod do postele. Oblékla se a vzala si všechny potřebné věci.

Prošla pěkně zařízeným a uklizeným bytem, hlasovým povelům ztlumila světla a malého robota v podobě kotěte, kterého jí dal její milý jako společníka, přepnula na spánkový režim. Pojmenovala ho Sachmo.

Kotě zamňoukalo, zamrkalo jasně zelenýma očima a schoulilo se do klubíčka. Láskyplně ho pohladila po hebké bílé srsti.

„Brzy se vrátím,“ řekla. Nemohla vědět, že svůj slib nesplní.

Když otevřela dveře na chodbu, ještě se rozhlédla po bytě a usmála se na kytici rudých růží na stolku u okna směrem k ulici. A vzpomněla si na Lie.

Naposledy zamkla dveře.

Podle hluboce zakořeněného zvyku se vydala po schodech – štíhlá žena s atletickou postavou a tmavomodrýma očima. Plavé vlasy jí splývaly pod ramena a tvořily rozhrnutou oponu pro její krásný obličej. Bylo jí třiatřicet, byla šťastná a čím dál víc milovala muže, který jí dával kořata a růže.

New York, současný život i tohoto muže brala jako novou kapitolu, kterou se chystala číst stránku po stránce a zjistit, co jí přinese.

Prozatím ale takové myšlenky odsunula stranou a upřela pozornost na momentální úkol. Necelých deset minut po hovoru seběhla z druhého schodiště a zatočila na další.

Měla chvilku, aby zaznamenala pohyb, když vrah vystoupil ze stínu. Další chvilku na překvapení, když ho poznala. Ale už ne na to, aby promluvila, než ji zasáhl paralyzér a srazil ji k zemi.

Probralo ji prudké šubnutí, palčivá bolest a krev. Tmu nahradila oslnivá světla. Po zásahu paralyzérem byla pořád malátná a zpola ochrnutá, ale mysl měla zcela jasnou. Snažila se vzepřít, ale marně. Zadívala se do očí vraha. Do očí přítele.

„Proč?“ Nebyla to nijak originální otázka, ale musela být položena. Musela na ni existovat odpověď. Vždycky se dá najít odpověď.

Získala ji, když umírala ve sklepení pět podlaží pod svým pěkným bytem, kde kvetly růže a kde ze spaní vrátilo kotě.

Kapitola 1

Eva vyšla ze sprchy do sušičky, kde zavřela oči a jen si užívala proud teplého vzduchu. Měla za sebou slušných osm hodin spánku a probudila se dostatečně brzy, aby si mohla dopřát to, co sama považovala za vodoléčbu.

Třicet délek v bazénu následovaných dvacetiminutovou horkou sprchou. To byl podle ní zatraceně příjemný způsob, jak začínat nový den.

Včerešek byl mimořádně produktivní – nový případ uzavřela během dvou hodin. Když chce někdo zamordovat nejlepšího kámoše a pokusit se to navléknout jako loupežné přepadení, určitě by se neměl nechat přistihnout, jak nosí kámošův náramkový počítač.

Kromě toho svědčila u soudu o jednom předchozím případě a žádné triky, kličky a poučování obhájce nijak neotřásl její výpověď.

Pak se doma navečeřela s manželem a podívala se na film. A užila si skvělý sex, než zavřela oči na výše zmíněných osm hodin nerušeného odpočinku.

Její život momentálně nestínil jediný mráček.

Skoro si pobrukovala, když si brala ze zadní strany dveří župan – a zarazila se. Zamračeně si ho prohlédla. Byl krátký, hedvábný a měl odstín tmavých třešní.

Byla si zatraceně jistá, že ho v životě neviděla.

Pokrčila rameny, oblékla si ho a vešla do ložnice.

I dobré ráno se dá ještě vylepšit, pomyslela si. A tady byl

ten nejlepší způsob. Na pohovce popíjel kávu Roarke a sledoval burzovní zprávy.

Viděla jeho ruce, které ji večer vynesly do sedmého nebe – jedna držela hrnek, druhá nepřítomně hladila jejich tlustého kocoura. Galahad měl slastně přivřené dvoubarevné oči. Eva se mu nedivila.

A zaměřila se na nádherně tvarovaná Roarkova ústa, která ji včera večer přivedla na samotný vrchol, po němž se cítila ochablá a uspokojená.

Už byli skoro dva roky manželé a žárlivost mezi nimi nevykazoval žádné známky chladnutí. Jako na důkaz jí poskočilo srdce, když k ní otočil hlavu a zadíval se na ni těma svýma zářivě modrýma očima.

Cítí to taky? podivila se. *Může cítit pokaždé to samé? Pořád?*

Usmál se a po obličeji, který – jak si Eva pošetile pomyslela – jistě dohání bohy k radostným slzám nad vlastní dokonalou prací, se mu rozlilo potěšení.

Vstal, přistoupil k ní – štíhlý a vysoký – a vzal její tváře do dlaní. Lehce ji pohladil těmi svými šikovnými prsty, přitiskl rty na její a z už tak úžasného rána udělal na-prosto báječné.

„Kávu?“ zeptal se.

„Jo, díky.“ Byla dlouholetá policistka, poručík oddělení vražd a sama se považovala za drsnou a houževnatou. A teď měla nohy jako z rosolu. „Myslím, že bychom si měli vzít pár dnů volna.“ Roarke přistoupil k AutoChefovi, aby pro ni naprogramoval kávu a – jestli ho dobře znala – snídani, kterou by měla sníst. „Dejme tomu v červenci. Na výročí. Jestli to dokážeš vmáčkнуть mezi světovou nadvládu a nákupy planet,“ dodala.

„To je dobře, žes o tom začala.“ Postavil na stůl hrnek s kávou a dva talíře. Vypadalo to, že dnes je na jídelníčku slanina s vejci. Galahad se na pohovce zavrtěl a otevřel oči.

Roarke na něj namířil prst a pevně pravil: „Ne.“ Ko-

cour se zklamaně odvrátil. „Já jsem uvažoval spíš o několika týdnech.“

„Cože? My? Pryč? Několik týdnů? Nemůžu...“

„Ano, jistě, v červenci 2060 se městem prožene vlna zločinu a zanechá po sobě jenom hořící ruiny, pokud tu nebude poručík Dallasová, aby sloužila a chránila,“ pronesl s libozvučným irským přízvukem. Shýbl se, zvedl nehybně ležícího kocoura a postavil ho na zem, aby na pohovce měla místo Eva.

„Možná,“ zahučela. „Kromě toho mi není jasné, jak bys mohl odjet na několik týdnů, když řídíš devadesát procent podniků ve známém vesmíru.“

„Není jich víc než polovina.“ Znovu zvedl svůj hrnek s kávou a počkal, až se k němu Eva připojí. „Ostatně, jaký by mělo smysl mít tohle všechno a ještě tebe, drahá Evo, kdybych s tebou nemohl občas strávit nějaký čas jen tak, bez tvojí i mojí práce?“

„Možná bych se dokázala uvolnit na týden.“

„Přemýšlel jsem o čtyřech.“

„*O čtyřech?* O čtyřech týdnech? To je měsíc.“

V očích nad okrajem hrnku mu zaplály veselé ohníčky. „Opravdu? Asi máš pravdu.“

„Nemůžu si vzít na měsíc volno. Měsíc je... měsíc.“

„Na rozdíl od čeho? Kuřete?“

„Ha ha. Hele, snad bych to mohla protáhnout na deset dní, ale...“

„Tři týdny.“

Svraštila čelo.

„Letos už jsme museli dvakrát zrušit plány na víkend. Jednou kvůli tvojí práci, jednou kvůli mojí. Tři týdny.“

„Nemohla bych si vzít víc než dva týdny, ani kdyby...“

„Dva a půl. Kompromis.“ Podal jí vidličku.

Eva se na ni zamračila. „Od začátku jsi chtěl jet na dva a půl týdne.“

Vzal ji za ruku a políbil ji. „Ať ti nevychladnou vajíčka.“

Eva dokázala vynutit přiznání z ledově chladných zabíjáků a zastrašováním vymámit informace z kluzkých darebáků, ale nikdy nemohla mít při vyjednávání sto procentně navrch nad Roarkem. „Kam pojedeme během těch úžasných dvou a půl týdne?“

„Kam bys chtěla ty?“

Eva se usmála. Kdo potřebuje sto procent? „Nechám si to projít hlavou.“

Najedla se a oblékla. Byla ráda, že nemusí pospíchat. Když si zapínala pouzdro se zbraní, zauvažovala, jestli si nedopřeje ještě jeden hrnek kávy, než vyrazí na policejní centrálu.

Vtom jí zapípal komunikátor. Vytáhla ho z kapsy, a když na displeji uviděla, že volá dispečink, okamžitě přepnula do policejního režimu.

Roarke ji pozoroval. Vždycky ho okouzlovalo, jak její oči odstínu whisky bleskově získávají tvrdý, nečitelný výraz, i když se ještě vteřinu předtím smály. Eva se narovнала, s mírně rozkročenýma dlouhýma nohama a botami pevně zapřenými do země. Z jejího obličeje se nedalo vyčíst vůbec nic. Ústa, ještě před chvílí zvlněná spokojeným úsměvem, se sevřela do úzké čárky.

„Dallasová.“

Centrála pro poručíka Evu Dallasovou. Spojte se se strážníky na Západní Dvacáté třetí ulici číslo 525. Sklepení v obytné budově. Mrtvola ženy. Možná vražda.

„Rozumím. Vyrážím. Spojte se s detektivem Delíí Peabodyovou. Sejdu se s ní na místě.“

„Alespoň ses nejdřív nasnídala,“ poznamenal Roarke, když Eva zasunula komunikátor do kapsy, a přešel jí prstem po dolíčku na bradě.

„Jo. Ten poslední hrnek kafe už si nedám. Jenže ta žena na Západní Dvacáté třetí ulici taky ne.“

Ulice byly kvůli dopravní zácpě skoro neprůjezdné.

Jaro, pomyslela si Eva, zatímco se prodírala provozem. *Čas narcisů a čerstvých turistů*. Proploužila se na Sedmou ulici, kde se jí podařilo projet deset bloků celkem plynu-
le. Se staženými okénky se nechávala ovívat vzduchem
s vůní města, který jí čeřil nakrátko ostříhané vlasy.

Z kluzákových stánků se linul pach vaječných kapes
a kávové břečky, z chodníku, do něhož skupina dělníků
bušila pneumatickými kladivy, se valil oblak kamenné-
ho prachu. Hudba kladiv a klaksonů, když narazila na
další zácpu, spolu s klapotem podpatků na chodnících
a křižovatkách, vytvářela městskou symfonii, jíž Eva dob-
ře rozuměla.

Sledovala pouliční prodavače, možná s povolením,
možná bez povolení, jak si rozkládají stolky v naději, že
uloví zákazníky mezi časně dojíždějícími Newyorčany
nebo turisty shánějícími snídaní. Tlusté šály a rukavice
nahradila trička a kšiltovky. V otevřených tržnicích se
skvěly bedny s ovocem nebo květinami – barevným po-
těšením pro tělo i duši.

Mezi stánky se kymácel skoro dvoumetrový transves-
tita na jehlových modrých podpatcích. Odhrnul si z očí
žlutý vodopád vlasů a opatrně otestoval zralost melounu.
Zatímco Eva čekala na zelenou, přihlížela, jak se vedle
transvestity zastavila s elektrickým vozítkem drobná že-
na, které už dávno minula stovka. Transvestita a stařen-
ka spolu přátelsky prohodili pár slov a poklidně vybírali
ovoce.

New York musíte milovat, říkala si Eva, když na semaforu
blikla zelená. *Nebo se držet co nejdál od něj*.

Dorazila do Chelsea, dokonale sladěná s rytmem své-
ho města.

U čísla 525 zaparkovala ve druhé řadě a rozsvítila
nápis Ve službě. Nevšímala si kleteb ani vzteklých gest
ostatních Newyorčanů. Život a smrt ve městě většinou
neplynuly hladce.

Zavěsila si na bundu odznak, vytáhla ze zavazadlové-

ho prostoru terénní soupravu a přistoupila ke strážníkovu u hlavního vchodu.

„Co tu máme?“

„Mrtvola ve sklepe. Žena, zhruba třicetiletá. Žádný průkaz, šperky, kabelka, nic. Oblečená, takže to nevypadá na sexuální zločin.“ Za řeči ji odvedl dovnitř. „Našel ji nájemník s dítětem, když šli dolů pro dětské kolo, a zavolal na policii. Podle něj tu oběť asi bydlela, nebo někde poblíž. Má pocit, že už ji viděl, ale není si jistý. Moc si ji neprohlížel, protože se hlavně snažil dostat pryč to dítě.“

Vykročili dolů. Na kovových schodech se rozléhalo klapání kozaček a policejních bot. „Zbraň jsem nenašel, ale má tady popáleninu.“ Ukázal si ke krční tepně. „Vypadá to, že to schytala paralyzérem.“

„Ať dva strážníci začnou obcházet sousedy. Kdo co viděl a kdy. Zajistěte toho nájemníka s dítětem. Jména?“

„Terrance Burnbaum. Kluk se jmenuje Jay. Bydlí v čísle šest set dva.“

Eva kývla na pozdrav dvěma policistům, kteří střežili místo činu, a zapnula záznamové zařízení. „Poručík Eva Dallasová na místě činu v čísle pět dva pět, Západní Dvacátá třetí ulice. Kolegyně je na cestě. Zjistěte, jestli je v budově nějaký správce nebo domovník. Jestli ano, chci s ním mluvit.“

Rozhlédla se. Betonová podlaha, skříňky se zámky, potrubí, pavučiny. Žádná okna, žádné dveře. Žádné bezpečnostní kamery.

„Chci všechny bezpečnostní disky od vchodu i ze schodiště. Najděte toho správce.“

Vylákal ji sem dolů, pomyslela si, když otevírala terénní soupravu a izolovala se Hermetikem. Nebo ji sem přinutil sejít. Možná sem pro něco přišla a někdo ji přepadl. Už se nedostala ven.

Zadívala se na tělo. Štíhlá postava, ale nevypadala jako tintítko. Hlavu měla odvrácenou na druhou stranu a ob-

ličej jí zakrývaly dlouhé plavé vlasy. Vlasy byly lesklé a oblečení kvalitní.

To není nikdo z ulice. Ne s takovými vlasy a oblečením, s takhle pěstěnými nehty na ruce, která byla vidět.

„Oběť leží na levém boku, zády ke schodům. Na betonové podlaze nejsou žádné stopy. Podlaha se zdá být čistá. Pohnul Burnbaum s tělem?“

„Říká, že ne. Prý k ní přistoupil a vzal ji za zápěstí. Bylo studené, bez tepu, takže pochopil, že je mrtvá. Pak hned odvedl dítě.“

Eva obešla tělo a shýbla se. Něco jí v mozku rozsvítilo poplašnou kontrolku, cosi na způsob neblahé předtuhy. Zvedla oponu z vlasů.

Na chvíli, na jediný ostře ohraničený okamžik, jí přeběhl mráz po zádech. „Sakra. Zatracená práce. Je to jedna z nás.“

Strážník, který stál kousek od ní, pokročil kupředu. „Je to polda?“

„Jo. Amaryllis Coltraineová. Projedte ji systémem, hned. Zjistěte mi adresu. Detektiv Coltraineová. Sakra.“

Morris, pomyslela si. Do hajzlu.

„Bydlela tady, poručíku. Byt číslo čtyři sta pět, v téhle budově.“

Eva provedla formální identifikaci – muselo to být. Zhrožený děs se přetavil do mrazivého vzteku. „Oběť je identifikována jako detektiv Amaryllis Coltraineová z newyorské policie, s bydlištěm na této adrese, byt číslo čtyři sta pět.“

Odhrnula lehkou bundu. „Kde máš zbraň, Coltraineová? Kde máš zbraň, sakra? Zabili tě s ní? Tvým vlastním paralyzérem? Žádné viditelné obranné zranění, šaty se zdají být nepoškozené. Žádné známky násilí s výjimkou popáleniny od paralyzéru na hrdle. Přiložil ti ke krku svou vlastní zbraň, co? Nastavenou na plný výkon.“

Uslyšela klapání na schodech a ohlédla se. Do sklepa vešla její partačka.

Peabodyová vypadala svěže. Tmavé vlasy se jí pohupovaly na ramenou a rámovaly hranatý obličej. Na sobě měla růžové sako a růžové boty – za jiných okolností by Eva takovou volbu barev jadrně okomentovala.

„Je od nich pěkné, že počkali, dokud nám skoro nezačala směna,“ poznamenala Peabodyová vesele. „Copak tu máme?“

„Je to Coltraineová, Peabodyová.“

„Kdo?“ Peabodyová přistoupila k tělu a zbledla jako stěna. „Panebože. Kristepane. To je Morrisova... Ale ne.“

„Nemá zbraň. Možná ji zavraždili jejím vlastním paralyzérem. Jestli je tady, musíme ho najít.“

„Dallasová.“

Peabodyové se zalily oči slzami. Eva to chápala – cítila, jak ji samotnou pálí oči. Ale zavrtěla hlavou. „Na to bude čas později. Později. Strážníku, vezměte si ještě jednoho muže a prohledejte její byt. Ujistěte se, že je čistý. Jakmile budete hotoví, podejte hlášení. Začněte hned.“

„Ano, madam.“ Slyšela mu to v hlase – ne slzy, ale vroucí vztek. Stejný, jaký se vzdouval v ní.

„Dallasová. Dallasová, jak mu to řekneme?“

„Pokračuj v prohlídce místa činu. Teď je teď. Informování přijde na řadu později.“ Zatím nevěděla jak. „Hledej její zbraň, pouzdro, všechno, co jí mohlo patřit. Tak do toho, Peabodyová. Já si vezmu na starost tělo.“

Rázně si nasadila mikrobryle a pustila se do práce. A vytěsnila tuto otázku z mysli. Otázku, jak poví vrchnímu soudnímu patologovi a svému příteli, že žena, jež mu zažehovala jiskry v očích, je mrtvá.

„Čas smrti dvacet tři čtyřicet.“

Když Eva udělala všechno, co mohla, obrátila se k Peabodyové. „Našla jsi něco?“

„Ne. Je tu plno skříněk. Jestli vrah chtěl nechat zbraň tady a schovat ji, měl spoustu možností.“

„Necháme to na technicích.“ Eva si promnula kořen nosu. „Musíme si promluvit s tím chlápem, který ohlásil nález těla, i s jeho synem, a projít její byt. Nemůžeme ji nechat odvézt na patologii, dokud o tom neřekneme Morrisovi. Nesmí se to dozvědět takhle.“

„Ne. Bože, to určitě ne.“

„Nech mě přemýšlet.“ Eva se zadívala do zdi. „Zjisti, jestli má službu. Nepředáme ji patologům, dokud...“

„Strážníci vědí, že zemřel polda, Dallasová. Začne se to šířit. Mrtvá policistka. Tahle adresa, nebo jenom tahle oblast. Jestli se o tom doslechne Morris...“

„Sakra. Máš pravdu. Máš pravdu. Pokračuj tady sama. Strážníci jsou u Terrance Burnbauma a jeho kluka v šest set dvojce. Nejdřív si promluv s nimi. A nedovol jim, ať ji odvezou z místa činu.“

„Nedovolím.“ Peabodyová se podívala na displej videofonu. „Alespoň jedna dobrá zpráva. Morris má službu od poledne do osmi večer. Takhle brzy ještě nebude v márnici.“

„Zajedu k němu. Vyřídím to.“

„Kristepane, Dallasová.“ Peabodyové se zachvěl hlas. „Panebože.“

„Jestli skončíš na šest set dvojce dřív, než se vrátím, pusť se do jejího bytu. Nic nepřehlédni, Peabodyová.“ *Postupovat po jednotlivých krocích*, připomněla si Eva. Na hrůzu situace musí myslet později. „Spoj se s elektronikáři, ale dej mi náskok. Ať projedou veškerou její komunikaci i data. Strážníci šli hledat správce, takže pak zabav bezpečnostní disky. Nezapomeň...“

„Dallasová,“ přerušila ji jemně Peabodyová. „Vím, co mám dělat. Sama jsi mě to naučila. Postarám se o ni. Můžeš mi věřit.“

„Já vím. Já vím.“ Eva přerývaně vydechla. „Nevím, co mu řeknu. Jak to řeknu.“

„Neexistuje žádný snadný způsob.“

Nemůže být, pomyslela si Eva. Neměl by být.

„Ozvu se ti, jakmile... jakmile budu hotová.“

„Dallasová.“ Peabodyová se k ní natáhla a vzala ji za ruku. „Pověz mu... Jestli ti to bude připadat správné, pověz mu, že je mi to líto. Že je mi to moc líto.“

Eva přikývla a vykročila do schodů. Tudy odešel vrah. Sklep měl jediný východ. Po těchhle schodech, těmhle dveřmi. Znovu otevřela terénní soupravu, i když si nebyla jistá, jestli odvádí svoji práci nebo jestli zdržuje. Ale vytáhla mikrobryle a prohlédla si zámek i kliku. Neviděla žádné známky násilného vniknutí.

Mohl použít univerzální klíč Coltraineové. Pokud tu nebyl jako první a nezaútočil, když sešla sem dolů.

K čertu s tím, pořád neměla v hlavě jasný obrázek. Nedokázala si pročistit mysl natolik, aby si ho udělala. Vystoupala o patro výš a zkontrolovala zadní vchod budovy, se stejným výsledkem.

Nájemník, někdo, koho nějaký jiný nájemník – možná i oběť – pustil dovnitř, někdo s univerzálním klíčem nebo někdo mimořádně dobrý v překonávání zámků.

Podívala se na bezpečnostní kameru nad zadním vchodem, zavřela dveře a zajistila je ve chvíli, kdy k ní poklusem doběhl jeden ze strážníků.

„Byt je čistý, poručíku. Postel ustlaná, žádné špinavé nádobí. Všude uklizeno. Ztlumená světla. Měla, ehm, androidího mazlíčka – kotě. Nastavené na režim spánku.“

„Viděl jste její zbraň nebo odznak?“

Strážník stiskl rty. „Ne, madam. Ve skříni v ložnici jsme našli uzamykatelnou skříňku, ve které bylo dost místa na dvě zbraně včetně pouzder. Ani jedna tam nebyla. Skříňka nebyla zamčená. Neviděl jsem ani její odznak, poručíku. Nehledali jsme ho, ale...“

„Co děláte s odznakem, když jste na noc mimo službu, strážníku... Jonasi?“

„Pokládám ho na prádelník.“

„Jo. Zbraň zamknete a odznak necháte někde po ruce,

abyste se k němu snadno dostal. Vyšetřování na místě činu teď vede detektiv Peabodyová. Nechci, aby uniklo jméno oběti, jasné? Musí zůstat tajné, dokud neřeknu. Rozumíte?“

„Ano, madam.“

„Tam dole leží jeden z nás. Zaslouží si úctu.“

„Ano, madam.“

Vyšla z budovy, zastavila se na chodníku a nadechla se. Chvilí jen tak dýchala. Vzhledla k mrakům, které se honily po obloze. Šedá na pozadí modré. *Příhodné. Jak příhodné.*

Přistoupila k vozu a odemkla ho. Řidič, který uvízl v zácpě za ní, se vyklonil z okna a zahrozil na ni pěstí.

„Mizerný poldové!“ vykřikl. „Myslíte si, že vám patří rej ulice, nebo co?“

Eva si představila, jak k němu jde a vráží mu pěst do obličeje. Protože jeden z poldů, které proklínal, leží mrtvý na betonové podlaze sklepa bez oken.

Něco z jejích myšlenek se jí zřejmě promítlo do obličeje a do mrazivého, dlouhého pohledu. Řidič schoval hlavu zpátky do auta, vytáhl okénko a zamkl dveře.

Eva na něj ještě chvíli hleděla a sledovala, jak se krčí za volantem. Pak nastoupila do vozu a vyrazila.

Musela si vyhledat Morrisovu adresu na palubním počítači. Pomyslela si, jak je zvláštní, že nikdy nebyla u něj doma. Považovala ho za dobrého přítele – nejen spolupracovníka nebo známého. Ale mimo zaměstnání se stýkali jen vzácně. Proč?

Možná proto, že se Eva vyhýbala společenským akcím stejně jako trhání zubů.

Věděla, že má rád hudbu, obzvláště džez a blues. Hrál na saxofon, oblékal se jako rocková hvězda s vytříbeným vkusem a v hlavě nosil plno zajímavých, často nepochopitelných znalostí.

Měl smysl pro humor a byl pečlivý. A choval velkou úctu k mrtvým i soucit k pozůstalým.

Teď byla mrtvá žena, kterou... miloval? napadlo Evu. Možná, možná. Rozhodně mu na ní velice záleželo. A teď je pozůstalý on.

Z mraků se snášel lehký jarní déšť, který dopadal na přední sklo ve velkých cákancích. Kdyby vydržel nebo zesílil, vyrojili by se pouliční prodavači deštníků. Kouzlo newyorského podnikání. Automobilový provoz by se zpomalil, pěší zrychlil. A ulice by se chvíli třpytily a leskly jako černá zrcadla. Dealeři s nelegálními látkami by si nasadili kapuce a pokračovali by v práci, nebo by se odklidili do chráněných vchodů do domů, dokud by se bouře nepřehnala. A kdyby přšelo víc než hodinu? Spíš byste našli na chodníku diamant než volné taxi.

Bůh žehnej New Yorku, pomyslela si Eva, *dokud vás nesežere zaživa.*

Morris bydlel v Soho. Měla to uhodnout. Vybral si péči o mrtvé, ale bylo na něm něco bohémského, exotického a uměleckého.

Vzpomněla si, že Morris má tetování ponurého ženec, které nechtěně zahlédla, když mu jednou volala uprostřed noci a on se neobtěžoval zablokovat video. Ačkoli byl v posteli a jen zčásti zakrytý dekou.

Byl sexy. Není divu, že Coltraineová...

Bože. Ach, bože.

Eva vědomě oddalovala tu chvíli, kdy ho navštíví, a hledala si místo k parkování. Umělci stavěli nad svým zbožím stany nebo je odnášeli ze stánků mimo dosah deště. Bydleli tu lidé, příliš nekonformní na módní obchody – mezi různými restauracemi, galeriemi a nočními kluby.

Místo k parkování našla tři bloky od Morrisova domu. A pomalu kráčela deštěm, zatímco kolem ní všichni pobíhali, aby se ukryli před vodou.

Vystoupala k hlavnímu vchodu a zvedla ruku ke zvonku. Nedokázala ho zmáčknout. Uvidí ji na obrazovce a bude mít příliš mnoho času k přemýšlení, nebo se jí

zeptá a ona nebude moct odpovědět. Místo toho si otevřela univerzálním klíčem a vešla do chodby.

Cesta po schodech jí dopřála další chvilku, ale nakonec zatočila k jeho dveřím. Co řekne?

Nemohlo to být normální, neosobní *S lítostí tě musím informovat, že... Přijmi mou upřímnou soustrast*. Tady ne, ne s Morrisem. S vroucným přáním, aby ji napadla správná slova, stiskla zvonek.

Cítila, že má studené ruce. Srdce jí bušilo až v hrudi. Zámky zacvakaly a červené světlo se změnilo v zelené.

Otevřel dveře a usmál se na ni.

Měl rozpuštěné vlasy. Takhle je obvykle nenosil – volně mu splývaly na ramena, místo aby byly spletené do copu. Na sobě měl černé kalhoty a černé tričko. Jeho exotické, mandlové oči vypadaly trochu mátožně. I jeho hlas zněl ospale, když ji přivítal.

„Dallasová. Jaká nečekaná návštěva v takovém deštivém dopoledni.“

Viděla v jeho obličejí zvědavost. Žádný poplach ani starost. Věděla, že z její tváře nic nepozná. Ještě ne. *Ještě pár vteřin*. Ještě chvilku, než mu zlomí srdce.

„Můžu jít dál?“

Kapitola 2

Ze stěn na ni shlížela různorodá směs umění: od živých, sytých barev a abstraktních tvarů po elegantní perokresby nahých žen v různé fázi svlečenosti.

Byt tvořil otevřený prostor, v němž černo-stříbrná kuchyně přecházela do jasně červené jídelny a ta zase do obývacího pokoje. U stěny stoupalo otevřené stříbrné schodiště ke druhému podlaží, opět otevřenému a ohraničenému lesklým zábradlím. Rozlehlý prostor tepal energií, snad díky všem těm barvám nebo díky ukázkám Morrisových zájmů, které zde byly vystaveny.

Mísy, láhve, kameny a fotografie soupeřily o místo s knihami – není divu, že si Morris tak rychle porozuměl s Roarkem – a hudebními nástroji, se sochami draků, malým mosazným gongem a něčím, co podle Evy byla pravá lidská lebka.

Morris se jí zadíval do obličeje a ukázal k dlouhé pohovce bez postranních opěradel. „Nesedneš si? Můžu ti nabídnout slušnou kávu, i když není tak kvalitní jako ta, na kterou jsi zvyklá.“

„Ne, to je v pohodě.“ Ale pomyslela si: *Ano, jen tak si sedneme a dáme si kávu. Hlavně ať se nemusíme pouštět do toho, proč jsem přišla.*

Vzal ji za ruku. „Kdo je mrtvý? Někdo z nás.“ Sevřel ji pevněji. „Peabodyová...“

„Ne. Peabodyová je... ne.“ *Jenom to zhoršuje.* „Morrisi, jde o detektiva Coltraineovou.“

Viděla mu ve tváři, že nepochopil – nespojil si svou otázku s její odpovědí. Udělala jediné, co mohla. Vrazila mu do srdce nůž.

„Včera v noci ji zabili. Je mrtvá, Morrisi. Je po smrti. Je mi to líto.“

Pustil její ruku a o krok ustoupil. Jako kdyby tím, že se jí přestane dotýkat, mohl všechno zastavit. „Ammy? Mluvíš o Amaryllis?“

„Ano.“

„Ale...“ Málem se to pokusil popřít, ale včas se zarazil. Eva věděla, jaká otázka se mu vynořila v hlavě jako první: *Je si jistá? Nemohlo dojít k omylu? Určitě došlo k omylu.* Ale Morris ji znal a neplýtl slovy. „Jak?“

„Posadíme se.“

„Řekni mi jak.“

„Byla zavražděna. Vypadá to, že ji zabili její vlastní zbraní. Obě její zbraně se ztratily. Hledáme je. Morrisi...“

„Ne. Ještě ne.“ Obličej mu ztuhl do bezvýrazné masky jako vytesané z jednoho z jeho naleštěných kamenů.

„Pověz mi, co víš.“

„Moc toho zatím není. Dnes ráno ji našel soused se synem, ve sklepě budovy, kde bydlela. Smrt nastala dvacet minut před půlnocí. Na místě činu ani v jejím bytě nejsou stopy zápasu. Nemá viditelná zranění s výjimkou popálenin od paralyzérů na hrdle. Neměla u sebe žádný průkaz, šperky, kabelku, odznak ani zbraň. Byla plně oblečená.“

Zablýsklo se mu v očích. Chápala proč. Se znásilněním je vražda ještě horší. „Zatím jsem neviděla bezpečnostní disky, protože jsem ti to potřebovala oznámit. Peabodyová je na místě činu.“

„Musím se převléknout. Převléknu se a pojedu tam. Pojedu tam a postarám se o ni.“

„Ne. Řekni mi, komu důvěřuješ ze všech nejvíc, koho chceš, a já zařídím, aby provedl pitvu. Ty to dělat nebudeš.“

„O tom nerozhoduješ. Jsem vrchní soudní patolog.“

„A já jsem vrchní vyšetřovatelka. Oba víme, že vzhledem k tvému vztahu s...“, spolkla slovo *obětí*, „... s detektivem Coltraineovou musíš tenhle případ nechat někomu jinému. Dám ti minutu, dám ti tolik minut, kolik potřebuješ, abys to pochopil. Nemůžeš na ní pracovat, Morrisi, kvůli sobě ani kvůli ní.“

„Myslíš, že zůstanu nečinně sedět? Že nehnu prstem a nechám někoho jiného, aby se jí dotýkal?“

„Nechci, abys nečinně seděl. Ale opakuju, že tohle dělat nemůžeš.“ Když se otočil a vykročil ke schodům, chytila ho za paži.

„Zastavím tě,“ oslovila ho tiše. Cítila, jak se mu pod její rukou chvějí svaly. „Ožen se proti mně, křič, něčím hoď, cokoli potřebuješ. Ale zastavím tě. Teď patří i mně.“

V očích mu plála zlost, se kterou se zdály být černější než obvykle. Eva se připravovala na ránu, ale jeho vztek se přetavil do žalu. Když se tentokrát odvrátil, Eva ho pustila.

Přešel k dlouhému, širokému oknu, ze kterého byl výhled na ruch a život v Soho. Položil ruce na okenní parapet a opřel se o ně, aby jeho paže podpíraly část váhy, již nohy nedokázaly unést.

„Clipper,“ pronesl chraptivě. „Ty Clipper. Chci, aby se o ni postaral on.“

„Zařídím to.“

„Na prostředníčku pravé ruky nosila prsten se čtvercovým růžovým turmalínem a dvěma podlouhlými zelenými turmalíny. Stříbrný kroužek. Dali jí ho rodiče k jednadvacátým narozeninám.“

„Dobře.“

„Říkala jsi, že ji našli ve sklepě. Neměla důvod tam chodit.“

„Jsou tam úložní skřínky.“

„Ona žádnou neměla. Jednou mi pověděla, že za jejich pronájem účtují nehorázně vysokou cenu. Nabídl

jsem jí, že si může něco uskladnit u mě, ale namítla, že ještě nenastrádala tolik věcí, aby potřebovala prostor navíc. Proč tam byla?“

„Zjistím to, slibuju. Morrisi, slibuju, že zjistím, kdo to udělal a proč.“

Morris přikývl, ale neotočil se. Dál se díval na pohyb, barvy, život pod sebou. „Hluboko uvnitř víš, že když mezi tvoje nejbližší patří poldové – jako přátelé, milenci nebo i jenom známí –, je s tím spojené riziko. Pracoval jsem na tolika mrtvých policistech, že si ho dobře uvědomuji. Ale musíš ho odsunout stranou, protože se nemůžeš od všech odříznout. I když o něm víš a pořád ho máš v hlavě, když se to doopravdy stane, připadá ti to nemožné. Kdo zná smrt líp než já? Než my,“ opravil se a otočil se k Evě. „A přesto mi to připadá nemožné. Byla tak živá. A teď už není.“

„Někdo ji připravil o život. Najdu ho.“

Morris znovu přikývl, pomalu došel k pohovce a klel na ni. „Zamiloval bych se do ní. Cítil jsem, že už to probíhá – ten dlouhý, pomalý proces. Nespěchali jsme, chtěli jsme si to užít. Pořád jsme objevovali jeden druhého. Pořád jsme byli ve fázi, kdy ve mně všechno zpívalo, jakmile vešla do místnosti, uslyšel jsem její hlas nebo ucítil její vůni.“

Svěsil hlavu do dlaní.

Eva nebyla dobrá utěšitelka. Peabodyová ano – ta by znala ta správná slova, uměla by nasadit správný tón. Eva se mohla jen řídit instinktem. Posadila se vedle něj.

„Pověz mi, co pro tebe mám udělat, a já to udělám. Pověz mi, co potřebuješ, a já to zařídím. Li...“

Možná to bylo tím, že ho oslovila křestním jménem, což nikdy nedělala, ale otočil se k ní a ona ho objala. Nezhroutil se, zatím ještě ne, ale nechal svou tvář přitisknutou k její.

„Potřebuju ji vidět.“

„Já vím. Dej mi trochu času. Postaráme se o ni.“

Odtáhl se od ní. „Musíš se zeptat. Zapni si záznamník a zeptej se.“

„Dobře.“ *Rutina*, pomyslela si. *Není v ní jistá útěcha?* „Takže, kde jsi byl včera večer mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou.“

„Pracoval jsem skoro do půlnoci. Dělal jsem přesčas, abych vyřídil nějaké papírování. S Ammy jsme plánovali, že příští týden na pár dní odjedeme. Že si prodloužíme víkend. Do Memphisu. Zarezervovali jsme si pokoj v jednom starém hostinci. Chtěli jsme si prohlídnout zahrady, Graceland a poslouchat hudbu. Mluvil jsem s několika lidmi z noční směny. Můžu ti dát jména.“

„Nepotřebuju je. Prověřím to a pokročíme dál. Říkala ti něco o svých případech? O někom, kdo jí dělal starosti?“

„Ne. Práci jsme spolu moc neprobírali. Byla dobrá policistka. Ráda nacházela odpovědi, byla výkonná a pečlivá. Ale nežila svou prací. Nebyla jako ty. Ale byla chytrá a schopná. Kdykoli jsme se setkali v pracovní oblasti, jasně jsem to viděl.“

„Co na osobní rovině? Bývalí milenci?“

„Začali jsme spolu chodit krátce poté, co ji sem přeložili z Atlanty, a ačkoli jsme postupovali pomalu a na nic nespěchali, ani jeden z nás v tu dobu nikoho jiného neměl. Měla za sebou vážný vztah na vysoké škole, který trval přes dva roky. Nějakou dobu to táhla s jiným poldou, ale prý dávala přednost lidem mimo svou práci. Já prý představuji výjimku. Vím, že měla ještě nějakou vážnou známost těsně před stěhováním do New Yorku.“

„Nějaké stížnosti kvůli sousedům? Obtěžoval ji někdo z nich?“

„Ne. Zbožňovala svůj malý byt. Dallasová, v Atlantě má rodinu.“

„Já vím. Budu je informovat. Mám ti někoho zavolat?“

„Ne, díky.“

„Nepřivedla jsem psychologa, protože...“

„Já nechci psychologa.“ Přitiskl si prsty k očím. „Mám klíč od jejího bytu. Ten určitě budeš chtít.“

„Jo.“

Eva čekala, zatímco Morris odešel po stříbrných schodech nahoru, a chodila po jeho obýváku sem a tam, dokud se nevrátil s elektronickou kartou. „Měla klíč od tebe?“

„Ano.“

„Změň si kódy.“

Morris se nadechl. „Ano, dobře. Informuj mě. Potřebuji být zapojený.“

„Budu.“

„Potřebuji se účastnit. Potřebuji to.“

„Nech mě vyšetřovat. Zavolám ti. Kdybys se mnou potřeboval mluvit, jsem ti k dispozici dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Ale musím se vrátit. Musím se vrátit k ní.“

„Vyříd' Tyovi... Vyříd' mu, ať jí zahraje Erica Claptona. Kterýkoli disk z mé sbírky. Měla jeho hudbu hodně ráda.“ Přistoupil k výtahu a otevřel mřížované dveře.

„Přála bych si, aby soustrast něco znamenala. Peabodyová... říkala, abych ti vyřídila, že je jí to líto.“ Nastoupila do kabiny a dívala se mu do očí, dokud se dveře nezavřely.

Cestou zpátky se spojila s Peabodyovou. „Našli technici zbraň?“

„Ne.“

„Sakra. Jedu zpátky na místo činu. Zavolej do márnice. Vrchní soudní patolog Morris zadal případ Tyovi Clipperovi. Žádá, aby patolog během pitvy pustil Erica Claptona.“

„Ach, bože. Jak je na tom? Jak...“

„Drží se. Ať na patologii pochopí, že jde o Morrisovy pokyny. Jedu zpátky. Společně projdeme její byt centimetr po centimetru.“

„Právě jsem se chystala začít. Mluvila jsem s Burnbaumem a tím dítětem. Nic jsem nezjistila. Obchůzky po sousedech taky nic nepřinesly. Bezpečnostní...“

„Hlášení podáš, až tam dorazím. Za deset minut.“

Eva přerušila spojení. Chtěla ticho, dokud se z ní nevyplaví všechny emoce. Nijak Amaryllis Coltraineové neprospěje, pokud zůstane celá v křeči kvůli smutku v kamarádových očích.

U budovy počkala, až skupina ze soudní patologie vynese tělo ven. „Odvezte ji rovnou k Tyovi Clipperovi,“ vyštěkla Eva. „Je to policistka. Má přednost.“

„My víme, kdo to je.“ Jeden z techniků se k ní otočil, jakmile naložili tělo do vozu. „Není to jenom policistka, ale taky Morrisova holka. Dobře se o ni postaráme, poručíku.“

Eva uspokojeně vešla dovnitř, vystoupala po schodech k bytu oběti a otevřela si klíčem od Morrise. Peabodyová už na ni čekala.

„Bylo to drsné,“ vydechla Peabodyová po jediném pohledu na Evu. „Je to vidět.“

„Tak se přes to musím urychleně přenést. Co bezpečnostní záznamy?“

„V rychlosti jsem je proletěla. U zadního vchodu nic. Musel přijít tudy a vyřadit kameru. Elektronikáři na tom pracují. Přední kamera běžela celou dobu. Coltraineová přišla kolem čtvrté hodiny odpoledne s aktovkou na složky – která je pořád tady – a s taškou s jídlem. Pak už nikam nešla, přinejmenším ne předními dveřmi. Kamery jsou i na schodech, ale ty byly taky vyřazeny z provozu. Nefungovaly zhruba od půl jedenácté do půlnoci. Kamera ve výtahu fungovala, ale nic na ní není. Nejela výtahem. Sousedé potvrdili, že vždycky chodila po schodech.“

„Vrah ji musel znát a znal i její zvyky. Určitě ji napadl na schodech.“

„Poslala jsem tam techniky – procházejí je odshora dolů.“

„Podle toho, jak rychle a čistě ji vyřídil, musel vrah vědět, že Coltraineová jde ven. Buď to tedy byl další zvyk, nebo ji vylákal. Prověříme její komunikaci, ale jestli to proběhlo takhle, zavolal jí na kapesní videofon a potom ho vzal s sebou. Byl to někdo, koho znala. Přítel, bývalý milenec, jeden z jejích informátorů, někdo z budovy nebo odněkud zblízka. Někdo, od koho se dala překvapit.“

Eva se rozhlédla po bytě. „Dojmy?“

„Podle mě neodešla pod nátlakem. Všechno je uklizené a koukni na toho kotěcího androida.“ Peabodyová ukázala a Eva se zamračila na pochrupávající hromadu chlupů. „Dívala jsem se mu na paměť. Přepnula ho do režimu spánku ve dvacet tři osmnáct. To mi nepřipadá jako věc, kterou bys udělala, kdybys byla v maléru.“

Eva přecházela místností a rozhlížela se. Byt vyzařoval ženskou atmosféru a byl v něm puntičkářský pořádek. „Vrah se s ní spojil přes její kapesní videofon. *Pojď ven, zaskočíme na drink*, nebo *Hrozně jsem se pohádala s přítelem, přijď za mnou, ať se ti můžu vyplakat na rameni*. Ne, ne.“ Eva zavrtěla hlavou a vešla do malé ložnice s horou polštářů na úhledně ustlané posteli. „Měla obě zbraně. Většina poldů si vezme zbraň, ale kdyby šla jenom na drink, podle mě by si nebrala obě.“

„Jeden z jejích informátorů. *Sejdeme se tehdy a tehdy. Mám sakra dobrou tip*.“

„Jo, to by mohlo být. Promluvíme si s jejím šéfem, jejím partnerem a celým oddílem a zjistíme, na čem zrovna pracovala. Mohla jít na schůzku se svědkem nebo prostě s někým, komu plně nedůvěřovala. Kotníková zbraň představovala malé připojištění. Ale on ji přesto překvapil a složil bez boje.“

„Nečekala by ho na schodech, nedávala by si nijak velký pozor – jestli to bylo takhle.“

Eva neodpověděla. Potřebovala si to celé nechat projít hlavou. „Uvidíme, co najdeme tady.“

Pustily se do práce – prohledávaly zásuvky, skříně, oblečení, kapsy. *Mrtví nemají soukromí*, pomyslela si Eva, *a Coltraineová by to jako policistka věděla a akceptovala.*

V nočním stolku narazila na zásuvku s tělovými oleji a několika sexuálními pomůckami – a musela zablokovat obraz, který se jí dral do mysli, jak se Morris a Coltraineová spolu převalují nazí v posteli.

„Měla ráda pěkné spodní prádlo,“ poznamenala Peabodyová od jiné zásuvky. „Krajkové. Sexy, holčičí. Pěkné zařízení. Lahvičky, lampičky, polštářky. Šuplíky jsou metodicky uklizené, na rozdíl od mých. Neměla moc krámů. A to, co tady má, sice nejsou vyloženě sady, ale pěkně se k sobě hodí. Je to opravdu pěkný byt, abych to slovo vytěžila do mrtě.“

Eva přistoupila k rohovému stolku s datovým a komunikačním systémem. V jediné nízké zásuvce našla elektronický diář, ale když se pokusila vyvolat data, diář jí odepřel přístup.

„Byla policistka. Zaheslovala si ho,“ zahučela Eva. „Označíme to pro elektronikáře. Chci se do něj podívat.“

Při prohledávání bytu se dozvěděla o oběti řadu nových věcí. Peabodyová se nepletla – Coltraineová měla ráda pěkné věci. Ne přehnaně načančané, ale ženské. A opravdu tu nebyly žádné krámy, žádné spousty nepoužitelné veteše a všechno měla na svém místě. Růže v obýváku byly pravé a čerstvé.

Našla krabičku s kartičkami z květinářství – všechny od Morrisa. Morris říkal, že několik měsíců udržovali vztah jen mezi sebou. Přinejmenším pokud šlo o květiny, měl pravdu.

To ovšem neznamenal, že se Coltraineová nevídala s někým dalším. Když žena vychází z bytu takhle pozdě večer, může mít namířeno za milencem.

Ale nepřipadalo jí to pravděpodobné. Vídala ji s Morrisem a cítila, jak to mezi nimi jiskří.

„Bezpečná budova,“ řekla Eva nahlas. „Pěkný, solidní byt, androidí mazlíček. Hezký nábytek a šaty. Ničeho přes míru. Uměla si vybírat. Ne moc šperků, ale to, co měla, bylo taky kvalitní.“

„Totéž u vlasové i další kosmetiky,“ doplnila Peabodyová. „Věděla, co se jí líbí i co jí sluší, a držela se toho. Já mám šuplík plný vyhozených rtěnek, řasenek a barev na vlasy. Parfém. Jedna vůně. V lednici zavakuovaný zbytek číny, nějaké zdravé potraviny, lahvová voda a džusy. Dvě láhve vína.“

„Měla milence, ale žila sama. Ta pánská toaletní taštička je nejspíš Morrisse. Později se ho zeptáme, takže ji nemusíme honem posílat do laborky. Pánská košile, trenýrky, ponožky i kalhoty taky vypadají na něj. Ale není tady moc jeho věcí. Nejspíš trávili víc času u něj. Má asi tak čtyřikrát větší byt a na výborném místě se spoustou kaváren, klubů, restaurací a galerií. Jak vrah věděl, že byla včera večer doma? Sledoval ji? Měla jsem se zeptat Morrisse, jak často bývali spolu a jestli se navštěvovali pravidelně.“

„Dallasová, dala jsi mu trochu času. Zeptáme se ho.“

„Vrah nepřišel sem. To by bylo příliš nebezpečné. Proč riskovat, že ho někdo uvidí? Ne, ne, spojil se s ní přes videofon.“

„Třeba si domluvili schůzku předem.“

„Proč to riskovat? Mohla by se o tom někomu zmínit – Morrisovi, kolegovi, šefovi. *Večer se sejdu s X* – pak bychom X už vyslyšchaly, místo abychom uvažovaly, kdo to sakra je. Morris byl v práci – to by Coltraineová věděla. Takže mu nezavolala, aby mu řekla, že jde kvůli něčemu ven. Jenom si vzala věci, vypla kočku a šla. Zнала vraha, nebo přinejmenším osobu, která ji vylákala. Pozveme sem techniky a elektronikáře, ať zabalí její elektroniku.“ Podívala se na náramkový počítač. „Před informováním příbuzných se zastavíme v márnici.“

„Příbuzné vyřídím já. Ty jsi to řekla Morrisovi,“ dodala Peabodyová, „já to oznámím rodině.“

„Fajn. Pak si obě promluvíme s jejím partnerem, s jejími kolegy a nadřízeným.“

V autě Peabodyová sklesle seděla s pohledem upřeným z postranního okénka. „Dallasová? Něco mě užírá a potřebuju to ze sebe dostat.“

„Štvala tě, protože se dala dohromady s Morrisem.“

„Jo,“ vydechla Peabodyová s úlevou. „Skoro jsem ji neznala a dopustila jsem, abych si o ní myslela něco v tom smyslu, jako že kdo to sakra je, že sem takhle nakráčí a začne se muckat s naším Morrisem? Byla to pitomost, protože jsem s McNabem a s Morrisem jsem nikdy nic neměla až na občasnou dokonale přípustnou a zdravou fantazii. Ale rozhodla jsem se, že ji nemám ráda, jenom kvůli tomu. A ona je teď mrtvá a já se kvůli tomu cítím pod psa.“

„Já vím. U mě je to stejné. Až na tu fantazii.“

„Tak to už se cítím o trochu líp.“ Peabodyová se narovнала a zadívala se na Evin profil. „Ty jsi vážně nikdy neměla o Morrisovi ani tu sebemenší fantazii?“

„Ne. Kristepane.“

„Ani nějakou maličkou? Jako že jdeš jednou pozdě večer do márnice, která je zvláštně prázdná, vejdeš do hlavní pitevny a tam je Morris. Nahý.“

„Ne! Přestaň mi plnit hlavu takovými úchylárnami.“ Ale z ramen se jí kupodivu zvedla část tíhy. „Copak s McNabem nedovádíš dost často na to, abys neměla chlípné fantazie o kolezích? A proč notabene v márnici, proboha?“

„Nevím proč. Márnice je strašidelná, ale Morris je děsně sexy. McNab a já spolu dovádíme dost. Zrovna včera večer jsme...“

„Nechci slyšet o vašem dovádění.“

„Sama jsi na něj zavedla řeč.“

„Což ilustruje, jak mi tvoje úchylná fantazie s Morrisem podlomila duševní zdraví.“

Peabodyová pokrčila rameny. „Chtěl Morris na Coltraineovou někoho konkrétního?“

„Clippera.“

„Božského Tye? Další kusanec. Jak to, že je tolik patologů tak sexy?“

„To je záhada, nad kterou bádám celou svoji kariéru.“

„Ne, vážně. Clipper je k nakousnutí. Je gay a má partnera, ale je vyložená pastva pro oči. Jeho kluk je umělec. Maluje lidi, doslova. Dočasná tetování. Už jsou spolu šest let.“

„Odkud to všechno víš?“

„Na rozdíl od tebe ráda poslouchám o osobním životě ostatních lidí, zvláště když k němu patří sex.“

„Alespoň že Clipper není na holky, takže tě nebudou týrat sexuální fantazie.“

Peabodyová zamyšleně našpulila rty. „S tím se dá pracovat. Dva nazí chlápci, barvy na tělo, já. Jo, nabízejí se tu netušené možnosti.“

Eva ji nechala být. Věděla, že je jednodušší myslet na skupinový sex než na vraždu jiného poldy nebo zármutek kolegy a přítele.

Chvilkové rozptýlení brzy skončilo. Jakmile dorazily do márnice a vykročily dlouhou chodbou s bílými obklady, nálada se změnila. Nešlo jen o smrt, jen o vraždu. Na nestranný úsudek útočily ostré zuby osobní ztráty.

Potkaly techniku, která se zastavila a zasunula ruce do kapes dlouhého bílého pláště. „Clipper je v Morrisově pitevně. Nevím, jestli... jestli Morris přijde nebo tak, ale až s ním budete mluvit, mohly byste mu říct..., že jsme všichni tady.“

„Dobře.“

„Pomůžeme, jak budeme moci.“ Žena bezmocně pokrčila rameny. „Sakra,“ povzdychla si a odešla.

Eva pokračovala k pitevně, kde obvykle pracoval Morris. Místo něj tu dnes stál Ty Clipper, dobrých sto osmdesát centimetrů vysoký a se svalnatou postavou, oblečený do bledě modré košile a khaki kalhot. Rukávy měl úhledně vyhrnuté k loktům a na hlavě čistou čepičku.

Nakrátko ostríhané vlasy a krátká, upravená bradka dodávaly jeho konzervativnímu oblečení i hranatému obličejí trochu šmrncu. U Clippera ale byly hlavní oči. Veliké, s těžkými víčky a barvy krystalizovaného jantaru, což představovalo šokující kontrast k tmavé pleti.

„Ještě nejsem hotový, omlouvám se.“ V hlase mu zněl náznak kubánského přízvuku.

„Co mi můžete říct?“

„Nebyla znásilněna. Nenašel jsem stopy sexuálního útoku nebo pohlavního styku. To bude pro Morrise důležité.“

„Ano, to bude.“ V pozadí někdo tiše zpíval prosbu jakési Layle. „To je Eric Clapton?“

„Ano.“

„To pro něj taky bude důležité.“ Eva přikročila k pítovnímu stolu, na kterém ležela Coltraineová.

„Žádná obranná zranění.“ Eva teď studovala tělo jako kterýkoli jiný důkaz. „Žádná známka násilí až na ty hrdelní popáleniny.“

„Má menší pohmožděniny na lopatkách a v týle.“ Clipper ukázal na monitor počítače a otevřel obrázek skenu. „Takové utrpíte, když narazíte zády do zdi.“

„Někdo do ní strčil nebo s ní smýkl.“

„Možná. Smrt nastala krátce nato. Popáleniny na krku odpovídají zranění od paralyzérů. Jde o kontaktní popáleniny. Našli jste její zbraň?“

„Ne.“

„Dokud ji nenajdete, nemůžu potvrdit, jestli se jednalo o vražednou zbraň nebo jestli pachatel použil jinou. Můžu pouze konstatovat, že zranění odpovídají popáleninám od policejního typu paralyzérů.“

„Pokud ji zabili její vlastní zbraní, jak ji sakra odzbrojili? Strčili do ní a ona narazila do zdi. To u policistky nestačí. Nemá řezné rány, žádné stopy po spoutání.“ Ačkoli jí to Clipper nenabídl, jako by to udělal Morris, Eva si vzala mikrobryle a sklonila se nad Coltraineovou.

„Žádné odřeniny na zápěstích ani na kotnících. Tady. Přímo tady. Na bicepsu. Vpich jehly?“

„Myslím, že ano.“

„Jak se k ní dostal tak blízko, aby ji zdrogoval, aniž by se bránila?“

„Toxikologický rozbor jsem označil jako prioritu. Máte pravdu, že na těle nejsou vidět stopy násilí. Ale uvnitř těla ano.“

Eva se podívala na Clippera a přesunula se, aby prozkoumala úhledný řez ve tvaru písmene Y. „Co hledám?“

„Její vnitřní orgány vykazují známky stresu.“

„Tak to po smrti bývá.“ Ale sklonila se blíž. „Zasáhli ji?“

„Potřebuji dokončit víc testů, abych si byl stoprocentně jistý. Chápu, že chcete rychlé odpovědi,“ dodal po Evině netrpělivém zasyknutí, „ale...“

Eva zavrtěla hlavou a přiměla se ke klidu. „Morris chtěl konkrétně vás, zřejmě proto, že jste přesný a důkladný. Povězte mi, co si myslíte. Nebudu vás brát za slovo.“

„Utrpěla zásah paralyzérem nastaveným na vysoký výkon, přímo zepředu, ze vzdálenosti jednoho nebo dvou metrů.“

„To by ji omráčilo. Schytá zásah, odletí zády na stěnu – na schodišti. Pak se zhroutí k zemi. Musel ji dostat do sklepa. Žádné stopy, že by ji vlekl. Takže ji musel nést. Nebo ji mohlo napadnout víc útočníků. Odnesli ji dolů. Proč ji nezabili rovnou na schodech? Protože něco chtěli, něco jí chtěli říct, nebo potřebovali, aby jim něco řekla ona,“ uvažovala Eva. „Takže on nebo oni ji odnesli dolů a probrali ji injekcí amfetaminu nebo adrenalinu.“ *Bolest, pomyslela si Eva, probrali ji do bolesti.* „Aby jí něco sdělili nebo aby se jí na něco zeptali. A když skončili, zabili ji. Věděla, co přijde. Když jí přikládali paralyzér ke krku, věděla to.“

Sejmula si mikrobrýle a odhodila je. „Použili její zbraň.

Zabili ji s ní, protože to je urážlivější, víc to ponižuje. Překvapili ji na schodech, omráčili ji, snesli ji dolů, probrali ji a zabili. Během nějakých dvaceti minut. Rychlá práce. Sebrali jí zbraň, průkaz, odznak, videofon, šperky. Proč šperky? Zbytek dává smysl, je to profesionální, ale krádež šperků je amatérská. Tak proč? Čistě proto, že mohli? Protože chtěli? Jako suvenýry, památky?“

„Protože jí tím pádem nic nezůstalo?“ napadlo Peabodyovou. „Obrali ji o všechno. Oblečení jí nechali, možná proto, že jim nešlo o takový typ moci, násilí nebo ponížení. Ale vzali všechno, co pro ni bylo důležité, a nechali ji ležet na holé podlaze.“

„Možná,“ přikývla Eva. „Je to možné. Myslím, že Morris dnes nepřijde,“ řekla Clipperovi. „Ale pokud ano, udělejte všechno, co bude třeba, aby k ní nechodil, dokud...“

„Nebojte se.“

Kapitola 3

Eva se rychle pohybovala centrálou. Používala jezdicí schody místo výtahů, aby nepřicházela do blízkého kontaktu s jinými poldy. Minula jich dost – strážníků, detektivů i hlavounů –, aby poznala, že se všechno rozkřiklo.

Když vstoupila do hlavní místnosti oddělení, všechno ztichlo a znehybnělo. Bylo jí jasné, že musí pronést pár slov.

„Včera večer ve dvacet tři čtyřicet byla neznámou osobou nebo osobami zavražděna detektiv Amaryllis Coltraineová. Všechny členy oddělení tímto informuji, že veškeré plánované dovolené mohou být, a pravděpodobně budou, až do uzavření tohoto případu zrušeny. Povolím přesčas vřem, kteří budou osloveni, aby se připojili k vyšetřovacímu týmu. Každý z vás, kdo bude žádat o volno ze zdravotních nebo osobních důvodů, musí požádat přímo mě a bude potřebovat zatraceně dobrý důvod. Vyjádření pro média, oficiální i neoficiální, v této záležitosti musejí jít přese mě. Všichni můžete tento případ považovat za svůj. Teď je detektiv Coltraineová naše.“

Vešla do své kanceláře a rovnou si naprogramovala kávu. Sotva stačila vzít kouřící hrnek do ruky, když se ve dveřích objevil Baxter. „Poručíku.“

„Co je, Baxtere?“

„Jenom jsem chtěl říct, že s Trueheartem doladujeme pár posledních vodítek k jednomu případu. Brzy s ním

budeme úplně hotoví. Jestli budeš potřebovat nějaké občůzky, rutinu, cokoli, já i můj kluk,“ pokračoval v nárážce na svého spolehlivého kolegu, „jsme ti k dispozici. K čertu s přesčasy, Dallasová. Na tenhle případ si žádný psát nebudeme.“

„Dobře.“ Eva neočekávala nic menšího, ale bylo příjemné zjistit, že její očekávání odpovídají realitě. „Promluvím si s jejím nadřízeným, partnerem a se všemi, se kterými spolupracovala v Atlantě. Vyžádám si kopie složek k jejím případům, otevřeným i uzavřeným, i její poznámky. A budu chtít, aby je prošel někdo s čerstvými očima. Budu potřebovat vyslechnout všechny sousedy v jejím domě. Všechny, se kterými se pravidelně stýkala. Včetně chlápka, u kterého nakupovala jídlo nebo který jí doručoval pizzu. Zajímají mě všechny bývalé i současné vztahy. Její přátelé i barman, u kterého popíjela. Chci ji znát do posledního detailu.“

„Morris...“

„Vrátím se k němu, ale potřebuje trochu času. Až dokončíte ten svůj stávající případ, budu pro tebe i Truehearta mít spoustu úkolů.“

„Fajn. Ehm, před pár měsíci jsem po ní tak trochu vyjel.“

„Baxtere, ty tak trochu vyjíždíš po každé.“

Baxter se pousmál. „Co můžu říct? Mám ženy rád. Trošku se mnou zaflirtovala, ale měla plnou hlavu Morrisa. Není tady nikdo, kdy by nevzal práci na tomhle případu, protože byla polda. Ale kvůli Morrisovi ji všichni vezmou tuplem. Jen abys to věděla.“

„Řekni mi, až uzavřete ten svůj případ.“

„Provedu.“

Eva si odnesla hrnek ke stolu a všimla si, že má řadu příchozích zpráv. Některé od novinářů – ty bude přeposílat tiskovému mluvčímu, dokud jí někdo nerozkáže opak.

Prošla je jednu po druhé, posílala je dál, mazala je a nechávala si je na později. A přehrála si vzkaz od ve-

litele – podle Whitneyho sekretářky se u něj Eva měla hlásit, jakmile dorazí na centrálu.

Postavila kávu, vstala a vrátila se do hlavní místnosti. „Peabodyová, spoj se s nadřízeným poručíkem detektiva Coltraineové a požádej ho o schůzku, pokud možno co nejdřív. A ať totéž domluví s jejím partákem nebo partáky. Jdu za Whitneyem.“

Cestou bludištěm policejní centrály k doméně velitele Whitneyho si přála, aby měla víc času na utřídění myšlenek, vypilování poznámek i chladnokrevný, zevrubný průzkum života mrtvého poldy. Ale když u dveří zazvoní Whitney, prostě hned otevřete.

Ani on ji nenechal čekat. Jeho sekretářka ji okamžitě poslala za ním.

Whitney seděl za stolem, ale při Evině příchodu vstal – rázem vyplnil místnost svou přítomností. Nosil velitelskou autoritu tak, jako jiní nosí oblek, dokonale ušitou přímo na tělo. Podle Evy to bylo díky tomu, že si velení plně zasloužil a vypracoval se k němu tvrdou dřinou.

Ačkoli teď pracoval za stolem spíš než v terénu, bylo na něm na první pohled vidět, že jde o poldu.

„Poručíku.“

„Pane.“

Nepokynul jí, aby se posadila. Rozhovor se uskuteční vestoje. Chvilí se na ni díval s vážným výrazem v tmavém, širokém obličejí a chladných očích.

„Podejte hlášení.“

Eva položila na stůl kopie záznamů z místa činu a rychle, přehledně předeštlá všechna fakta. „Domlouvám si schůzku s jejím poručíkem, partnerem a kýmkoli z jejího oddělení, kdo nám může poskytnout nějaké informace.“

„Morris je čistý.“

„Ano, pane. Pracoval, což potvrzují svědkové, bezpečnostní disky i elektronická evidence. Není třeba trávit čas zjišťováním toho, kde byl. Je čistý.“

„Výborně. To je dobře. Co si o tom myslíte, Dallasová? Zajímá mě váš názor.“

„Byla doma. Buď jí někdo zavolal na videofon, nebo měla předem domluvenou schůzku – zatím není možné určit, jestli osobní nebo pracovní. Její trezor na zbraň byl odemčený a prázdný. Měla v něm přihrádky na standardní i menší zbraň i na pouzdra. Standardní zbraň nosila v pouzdru u opasku.“

Eva sama dávala přednost ramennímu – jeho tíze i dotyku.

„Šla ven ozbrojená.“

„Ano, pane. Domnívám se, že pracovní – kvůli té druhé zbrani. Ale ještě ji dostatečně neznám. Zatím nevím, jaká byla policistka.“

Whitney přikývl. „Pokračujte.“

„Z bytu odešla někdy po dvacáté třetí hodině osmnácté minutě. V tu dobu přepnula robotického mazlíčka, kterého měla, do režimu spánku. Nastavila bezpečnostní systém a vydala se dolů po schodech. Svědkové uvádějí, že neměla ve zvyku jezdit výtahem. Přepadli ji na schodišti, tváří v tvář. Zásah z paralyzéru ji hodil zády na stěnu. Útočník ji dopravil do sklepa a probral ji dosud neznámým stimulantem. Ve dvacet tři čtyřicet jí přiložil ke krku zbraň, možná její vlastní, a vypálil. Elektronikaři kontrolují bezpečnostní systém budovy. Víme, že kamera u zadního vchodu nefungovala. Útočník přišel zadem a podle mého ohledání se zdá, že zámky nejsou poškozené. Buď tedy měl klíč a kód, nebo je hodně dobrý. Znal její zvyky a věděl, že půjde dolů po schodech. Zavolal jí a ona šla na schůzku s ním. Tak to vidím. Zнала svého vraha.“

„Prozatím se o média postará tiskový mluvčí. Smrt jednoho policisty nevyvolá pozdvižení. Pokud se to změní, dám vám vědět. Můžete na vyšetřování přidělit tolik lidí, kolik budete považovat za nezbytné. Opět – pokud se to změní, budete informována. Jedná se o prioritní

případ pro všechna oddělení. Chci kopie všech hlášení, jakmile dorazí nebo jakmile budou dokončena.“

„Ano, pane.“

„Dostanete všechno, co potřebujete, poručíku.“

„Rozumím.“

„Brzy si promluvíím s její rodinou, stejně jako její poručík. Předpokládám, že budou chtít pohřeb v Atlantě, ale uspořádáme vzpomínkový obřad i tady. Dám vám vědět, až bude domluvený.“

„Zajistím, aby moje oddělení bylo informováno o podrobnostech.“

„Už jsem vás zdržoval dost dlouho. Ale než půjdete, chci vám položit jednu osobní otázku. Má Morris všechno, co potřebuje?“

„Kéž bych znala odpověď. Nevím, co jiného se pro něj momentálně dá udělat. Myslím, že se jejich známost vyvíjela ve velice vážný vztah.“

Whitney kývl. „V tom případě budeme odvádět svoji práci a zjistíme pro něj, proč zemřela.“

„Ano, pane.“

Vrátila se do své kanceláře, aby si prošla poznámky a založila si složku a nástěnku.

„Dallasová?“

„Už chodí zprávy z laboroky,“ řekla Eva, když dovnitř vstoupila Peabodyová. „Nemusela jsem nikomu vyhrožovat ani nikoho podplácet, aby mi je poslali přednostně. Nejen kvůli tomu, že zabili poldu, ale protože šlo o Morrisovu přítelkyni. Píchli jí stimulant – dost na to, aby byla při vědomí, ale nemohla se hýbat a bránit. Nejsou na ní žádné stopy. Vůbec žádné otisky prstů na zadních dveřích. Vrah se zaizoloval a ještě je otřel. Na vnitřních orgánech je vidět silné trauma od zásahu paralyzérem. I kdyby přežila, byla by na tom bídě. Pachatel nic neriskoval, ale byl opatrný a zkušený – věděl, jak má nastavit zbraň, aby se oběť složila a zůstala v bezvědomí, ale aby přežila. Dokud s ní neskončil.“

„Mluvila jsem s místními poldy v Atlantě a poslala jsem k jejím rodičům a bratrovi psychologa.“

„Dobře. To je dobře.“

„Její poručík je nám k dispozici kdykoli. Pracovali jako tým, takže se dostávala do dvojice se všemi ostatními.“

„V tom případě si promluvíme se všemi. Začneme hned.“

Peabodyová se podívala na nástěnku, na průkazovou fotografii detektiva Coltraineové. „Byla moc hezká.“ Odvrátila se a vykročila za Evou. „Začala jsem s ostatními nájemníky a Jenkinson má čas, takže mi pomáhá. Zavolala jsem elektronikářům. Podle McNaba už na tom dělají. A už taky někoho poslali, aby vyzvedl její domácí i pracovní počítač.“

„Rozumím.“

„Prý si schovávala e-maily od Morrise. Legrační, romantické i sexy.“ Cestou po jezdicích schodech si povzdychla. „A některé od rodičů, od bratra i od přátel z Atlanty. Měla je roztríděné do různých složek. Byly tam i nějaké pracovní záležitosti. McNab se tím probírá. Z domácího videofonu naposledy mluvila kolem osmé večer. Volal jí Morris. Chvilí si s ní povídal, když měl přestávku na večeři. Nic jiného se na jejím domácím videofonu včera nedělo. Měla směnu od osmi do čtyř.“

„Potřebujeme vědět, kdy si koupila tu čínu a jestli si ji přinesla sama nebo si ji nechala donést.“

„Čínu?“

„Ty zbytky v kuchyni. Když šla domů, měla s sebou tašku s jídlem – je to vidět na bezpečnostních discích. Kdy si to jídlo koupila? Zastavila se pro něj cestou z práce, nebo jí ho doručili na oddělení? Začni prověřovat obchody poblíž jejího domu.“

„Dobře.“

„Podle pitevní zprávy jedla kolem půl osmé a vypila sklenici vína. Vynesla odpadky, takže toho pro laborku moc nezbylo. Musíme zjistit, jestli jedla sama. Zrekon-

struuje každý její krok od chvíle, kdy včera ráno vstala.“

„Zeptala ses Morrise, jestli byli tu noc předtím spolu?“

„Ne. Sakra. Ne. Měla jsem. K čertu.“ Zastavila se v garáži a vytáhla videofon. „Dej mi trochu času, Peabodyová.“ Vytukala Morrisovo číslo. Nečekala, že to vezme, a opravdu spadla rovnou do hlasové schránky. „Morrisi, tady je Dallasová. Moc se omlouvám, že tě ruším. Potřebuju si udělat časový přehled ze včerejška. Až budeš moct, dej mi vědět, jestli jste byli s detektivem Coltraineovou včera ráno spolu, abych mohla...“

„Ano.“ Na displeji se objevil jeho obličej. Měl tmavé, matné a prázdné oči. „Noc předtím byla u mě. Navečeřeli jsme se v bistru za rohem. U Jaqa. Myslím, že kolem osmé. A šli jsme sem. Odešla včera ráno kolem sedmé. Krátce po sedmé. Měla službu od osmi do čtyř.“

„Dobře, díky.“

„Včera jsem s ní mluvil dvakrát. Zavolala mi někdy odpoledne a já jsem jí volal domů, když jsem měl přestávku na večeři. Byla v pořádku. Nemůžu si vzpomenout na poslední věc, kterou jsme si řekli. Snažil jsem se, ale nemůžu.“

„Nezáleží na tom, co bylo poslední, ale na všem ostatním, co jste si řekli během uplynulých měsíců. To je podstatné. Později se u tebe zastavím, jestli...“

„Ne, ale díky. Radši budu nějakou dobu sám.“

„To jsi mu řekla pěkně,“ poznamenala Peabodyová, když Eva strčila videofon zpátky do kapsy. „O tom, jak je podstatné, co si říkali za poslední měsíce.“

„Nevím, jestli to bylo pěkné nebo jestli to byla hloupost. Mám pocit, že tápu.“

Policejní stanice detektiva Coltraineové se krčila mezi korejským trhem a židovským lahůdkářstvím v ohavné čtvrti z období po městských válkách. Betonová krabice

by patrně vydržela výbuch bomby, ale nevyhrála by žádnou cenu za krásu.

Uvnitř visel poldovský pach mizerné kávy, potu, škrobu a levné polévky. Kolem procházeli strážníci v pevných botách – buď se vraceli z obchůzek, nebo na ně naopak vyraželi –, zatímco civilisté pomalu postupovali přes bezpečnostní stanoviště. Eva přiložila odznak ke skeneru a po ověření totožností vešla s Peabodyovou dovnitř.

Přistoupila rovnou k pultu seržanta a ukázala mu odznak. Byl to veterán s tvrdým pohledem a ostře řezaným obličejem, který vypadal, jako kdyby si ke snídani dal velkou mísu hřebíků.

„Poručík Dallasová a detektiv Peabodyová z centrály. Jdeme za poručíkem Delongem.“

Seržant upřel pohled na Evu. „Vy jste vyfasovaly ten případ?“

Nemusel dodávat který – nepotřebovala to Eva ani poldové v doslechu. „Správně.“

„Místnost osmnáctýho oddílu je o patro výš. Táhle jsou schody, táhle výtah. Už něco víte?“

„Teprve jsme začali. Přišel za ní v posledních dnech někdo divný, kdokoli, s kým bychom si mohly chtít promluvit?“

„Nikdo mě nenapadá. Jestli potřebujete vidět moje záznamy, dostanete je. To samý platí o záznamech ostatních.“

„Vážím si toho, seržante.“

„Nevím, jaká byla policajtko, ale vždycky pozdravila, když šla kolem. To taky něco vypovídá, když si člověk udělá chvilku času, aby pozdravil.“

„Jo, asi máte pravdu.“

Vydaly se po širokých kovových schodech. Eva na sobě cítila poldovské pohledy celou cestu do prvního patra. Osmnáctý oddíl sídlil v menších prostorách než její oddělení vražd a byl tu větší klid. Do místnosti se vtěsnilo šest stolů, z toho čtyři obsazené. Dva detektivové pracovali

u počítačů, dva další u videofonů. U krátkého pultu seděl administrativní asistent. Eva si všimla, že má červené oči a pobledlý obličej plný skvrn, jako kdyby nedávno hodně brečel. Připadal jí velice mladý.

„Poručík Dallasová a detektiv Peabodyová. Jdeme za poručíkem Delongem.“

„Ano, už vás očekáváme... očekává.“

Eva na sobě znovu cítila poldovské pohledy. Tentokrát se otočila a podívala se na ně, na jednoho po druhém. V jejich očích se zrcadlily zlost, vztek, smutek a tiché hodnocení. *Jsi dost dobrá, aby ses postavila za jednu z nás?*

Za prosklenou stěnou vstával muž, o kterém předpokládala, že je to Delong. Vzápětí jim vyšel naproti.

Měl lehce podprůměrnou výšku, vypadal zhruba na pětáctýřicet let a byl od pohledu zdatný – silný a ramena-tý. Na sobě měl tmavě šedivý oblek s bílou košilí a šedivou kravatou a vlnité černé vlasy nosil sčesané z hubeného obličeje, na němž kolem očí a úst prosvítalo napětí.

„Poručíku, detektive.“ Oběma podal ruku. „Pojďte se mnou, prosím.“

Mlčky vešli do prosklené kanceláře a Delong zavřel dveře. „Začnu tím, že můžete počítat s mou plnou spoluprací, a to platí o všech členech oddílu. Dáme vám cokoli a kdykoli budete potřebovat.“

„Díky.“

„Už jsem zkopíroval všechny případové složky detektiva Coltraineové a dovolil jsem elektronikářům, aby si odnesli její počítač. Kromě toho mám kopii její osobní složky včetně mého hodnocení.“ Zvedl desky a podal je Peabodyové, která je uložila do vlastní tašky na složky. „Rozhovory s mými lidmi můžete vést tady nebo v jedné z výslechových místností. Nahoře je malý konferenční sál, kdyby vám vyhovoval víc.“

„Nechci vás vyhazovat z kanceláře, poručíku, ani vyvolávat ve vašich lidech pocit, že je vyslýchá jiný polda. Konferenční sál mi vyhovuje. Přijměte upřímnou sou-

strast, poručíku. Víím, že je těžké přijít o poldu, který pod vás spadá.“

„Bylo by dost těžké, kdyby zemřela ve službě. Ale pak by člověk alespoň věděl, na čem je. Jenže tohle... Můžete mi sdělit něco o dosavadních výsledcích vyšetřování?“

„Domníváme se, že ji pachatel přepadl na schodišti v jejím domě a odnesl ji do sklepa. Nenašli jsme její zbraň. Možná ji zabil s ní. Na čem pracovala?“

„Na loupeži v Chinatownu, vloupání do obchodu s elektronikou – zmizelo pár videofonů a náramkových počítačů –, na loupeži auta, ozbrojené. Všechno je ve složkách.“

„Hlásila nějaké výhrůžky?“

„Ne, nic takového. Nechávám svoje dveře otevřené. Jsme malý oddíl. Když se něco děje, obvykle se o tom doslechnu.“

„S kým pracovala?“

„Fungujeme jako tým. Takže víceméně se všemi. Obvykle ji dávám do dvojice s Cleo. S detektivem Gradyovou. Sedly si. Ale na vloupání dělala s O'Brianem.“

„Jak vycházela se zbytkem oddílu?“

„Zapadla mezi nás. Pochopitelně se to neobešlo bez popichování kvůli jejímu původu z Jihu a jejímu vzhledu. Ale nedala se a rychle si získala respekt. Musím říct, že můj oddíl funguje jako dobře namazaný stroj a Ammy se k nám hodila.“

„Jaká byla policistka?“

DeLong si mírně povzdychl. „Solidní. Dobrá na detaily. Svědomitá, všímavá. Dotahovala případy do konce, nestěžovala si na přesčasy, neremcala nad papírováním. Byla přínosem. Odváděla svůj díl práce. Nebyla namyšlená a přehnaně ambiciózní. Dalo se na ni spolehnout.“

„A její osobní život?“

„Ani v něm nedávala nic okázale najevo. Všichni věděli, že randí s Morrisem. V jedné směně tady pracu-

jou čtyři lidi. Těžko se udrží tajemství. Byla šťastná. Jestli měla problémy, nemluvila o nich a nedala nic najevo.“

„Proč se nechala přeložit z Atlanty?“

„Pochopitelně jsem se jí ptal. Prý začínala mít pocit, že stagnuje a že potřebuje změnu místa i rutiny. Kéž bych vám mohl říct víc. Kéž bych vám mohl dát něco konkrétního. Znam vaši pověst, poručíku. Detektive,“ kývl na Peabodyovou. „Na jednu stranu si přeju, aby na případu dělal můj tým, ale vím, že je v dobrých rukou.“

„Děkuju. Jestli nás nasměrujete do té konferenční místnosti, půjdeme tam. Pokud je k dispozici její nejčastější partner, detektiv Gradyová, můžeme začít s ní.“

„Zavedu vás nahoru.“

V místnosti byl jediný dlouhý stůl, hodně rozvrzaných židlí, dvě nástěnné obrazovky, široká tabule a letitý AutoChef.

Peabodyová si zkusila naprogramovat kávu a zbledla. „Je horší než naše. Myslela jsem, že to už nejde. Zajdu k prodejnímu automatu pro něco nealko. Dáš si taky?“

„Jo, díky.“

Zatímco Eva čekala, uvažovala o Delongovi. Rozuměla mu. Kdyby Coltraineová zemřela ve službě, pod jeho velením, cítil by provinilost, zármutek a zlost. Ale věděl by, proč zemřela. Toho dne měl prostě navrch lump. Věděl by, kdo ji zabil, a i kdyby museli toho darebáka honit, pořád by znal odpovědi.

Připravila si na stůl záznamník a notes a podívala se na náramkový počítač, aby si osvěžila paměť ohledně detektiva Cleo Gradyové.

Tricet dva let, všimla si Eva. Detektiv třetího stupně, osm let u policie. Do New Yorku přeložena z Jersey. Žádné manželství, oficiální spolubydlíci ani děti. Řada pochval a několik disciplinárních napomenutí. K Delongově oddílu patří tři roky. Přeložena na vlastní žádost z oddělení pro pomoc obětem. Rodiče na odpočinku na Floridě. Žádní sourozenci.

Vzhledla, když Cleo zaklepala na zárubeň. „Detektiv Gradyová, poručíku.“

„Posadte se.“

Bylo jí to vidět v očích. Chladnou zlost. I na rtech se-vřených do úzké čárky. Měla nakrátko ostříhané rovné plavé vlasy a leskle modré náušnice. Její tmavomodré oči se vpíjely do Eviných, když kráčela přes místnost ke stolu.

Měřila něco přes sto šedesát centimetrů a měla pevnou, ale zároveň žensky tvarovanou postavu. Byla oblečená do prostých hnědých kalhot, bílé košile a tenkého hnědého saka. I ona, stejně jako Eva, dávala přednost ramennímu pouzdru.

„Šéf chce, abychom spolupracovali, takže taky budeme.“ Mluvila příkrým, úsečným tónem s náznakem chrapotu. „Ale tohle by měl být náš případ.“

„Kdyby šlo o mou partnerku nebo člena mého oddílu, patrně bych měla stejné pocity. Ale není to váš případ. Hovoříme do záznamu, detektive.“ Eva se odmlčela, když do místnosti vešla Peabodyová a zavřela za sebou dveře.

„Vzala jsem vodu a pepsi,“ ohlásila Peabodyová a postavila plechovky na stůl.

Cleo zavrtěla hlavou. „Alespoň mi můžete říct, co víte.“

„O tom si promluvte s poručíkem. Seznámily jsme ho s novinkami. Můžete nám odsekávat, ale tím detektivu Coltraineové nepomůžete.“

„Jestli se na ni snažíte vyhrabat špínu...“

„Proč bychom to dělaly? Nejsme z úřadu pro vnitřní vyšetřování, ale z oddělení vražd. Vaše kolegyně byla zavražděna, detektive, tak přestaňte s těmi nesmysly. Často jste s Coltraineovou pracovaly spolu.“

„Jo, šéf si myslel, že se doplňujeme.“

„Stýkaly jste se i na osobní úrovni? Společensky?“

„Jistě. Proč bychom...“ Zavrtěla hlavou, zvedla ruku a vzala si láhev vody, kterou původně odmítla. Otevřela ji,

napila se. „Heleďte, asi bych se nemusela chovat tak příkře, ale je to těžké. Patřila k mému oddílu a sprátelily jsme se. Pracovalo se nám spolu výborně – můžete se mrknout do našich složek o případech a přesvědčíte se sama. A rozuměly jsme si, takže jsme si občas vyrazily i mimo službu, na drink po službě nebo na jídlo. Někdy jenom my dvě, jindy s dalšími. Taky jsme se nebavily jenom o práci, ale i o normálních věcech. O vlasech, váze, o chlapech.“

„Byly jste si blízké,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo. Každá jsme měla svůj život, ale byly jsme kamarádky. Určitě to znáte. Když pracujete s jinou ženou, můžete spolu probírat věci, které byste s mužem neprobíraly.“

„Vyprávěla vám něco o bývalých milencích, klucích, o chlápčích, kteří s ní chtěli chodit?“

„Před přeložením z Atlanty randila se dvěma chlápky. Jeden byl taky polda – v podstatě kamarád z výcviku, se kterým se už nějakou dobu přátelila. Druhý byl právník. Říkala, že si nesesdli a že se jeden druhému jednoduše vzdálili. Jedním z důvodů pro přeložení byl pocit, že její osobní život potřebuje oživit a že po profesionální stránce stagnuje. Chtěla něco nového.“

„Žádný vážný vztah?“ zatlačila Eva, když si vzpomněla na to, co jí řekl Morris.

Cleo zaváhala. „Zmínila se, že tady byl ještě někdo a že to po určitou dobu bylo hodně intenzivní. Ale nevyšlo to.“

„Jméno?“

„Neznám. Ale trochu ji to poznamenalo – emocionálně. Prý se rozešli a ona navázala několikaměsíční román s tím právníkem. Ale chtěla změnu – nové místo, nové tváře, a tak.“

„A pokud jde o její osobní život po přeložení?“

„Poměrně rychle si začala s tím patologem. Potkali se brzy potom, co přijela. Ammy tvrdila, že mezi nimi okamžitě přeskočila jiskra. Dávali si načas. No, neskočili

rovnou do postele. A když ano... jak jsem říkala, jiné ženě se svěřujete se spoustou věcí. Byla do něj blázen a on do ní taky. Párkrát jsem si s nimi vyšla – na dvojité rande. To jiskření u nich bylo vidět. S nikým jiným nechodila.“

„Nezmínila se o tom, že by na ni v té osobní rovině někdo naléhal?“

„Ne.“

„Chodila na pracovní schůzky sama? S informátory nebo na domlouvání dohod s podezřelými?“

„Většinou ne. Tedy, mohla se setkávat s nějakými informátory, ale pracovala tady necelý rok. Tolik jich zase neměla.“

„Jména?“

Cleo se zamračila. Žádný polda není rád, když se má podělit o informátory. „Většinou chodila za chlápkem, který provozuje zastavárnu na Spring Avenue. Stu Bolli-mer. Pochází z Georgie, takže hrála na to, že jsou oba z Jihu.“

„Využívaly jste ho na něco v poslední době?“

„Vím, že se s ním spojila kvůli té loupeži v Chinatownu, na které děláme, a on slíbil, že bude sledovat, co se kde šustne.“

„Způsobil nějaký váš případ problémy? Vyhrožoval jí někdo?“

„Když zavíráte grázly, nejsou z vás zrovna odvaření, ale nic zvláštního. Přemýšlím o tom od chvíle, kdy jsem se to dozvěděla. Jsme malý oddíl a většina našich případů není tak štavnatá. Bavily ji menší případy. Mamka a taťka, kterým někdo vykrade stánek na tržnici, dítě, které nějaký kretén srazí ze vzdušného prkna, aby mu ho mohl ukrást. Pravdou je, že pomýšlela na svatbu, děti a na to, že by se stala matkou na plný úvazek. Nechápejte mě špatně – měla ráda svoji práci a byla v ní dobrá. Ale uvažovala o tom, zvlášť když se seznámila s Morrisem, že někdy v budoucnu...“

„Dobře, detektive. Ocenila bych, kdybyste mi poslala detektiva O'Briana. Jestli není k dispozici, ať mi poručík pošle toho, kdo je zrovna volný.“

„O'Brian je dole. Pošlu ho sem.“ Cleo vstala. „Myslím, že nebudu chtít moc, když vás požádám, abyste přišla za námi, pokud budete potřebovat víc lidí. Poldové nepracují jenom na centrále.“

„Povedu to v patrnosti. Děkuji, detektive.“ Když Cleo odešla, Eva se opřela. „Je možné, že to nechápe? Že to je něco na způsob hluchého místa?“

„To, že všichni v jejím oddílu jsou momentálně podezřelí?“ Peabodyová zavrtěla hlavou. „Asi hned nehledáš pachatele ve vlastní rodině.“

„Civilisti ne. Poldové ano – nebo by přinejmenším měli.“ Eva si načmárala pár poznámek a prošla O'Brianovy záznamy.

„Třidvacet let ve službě. Před pěti lety povýšil na detektiva první třídy. U oddílu je dvanáct let. Druhé manželství, už patnáct let. Žádné děti z prvního manželství, dvě z druhého. Pochvaly a dvě uznání za statečnost. Před příchodem sem pracoval v mnohem rušnějším okrsku. To je velká změna.“

Eva konečně otevřela plechovku pepsi a napila se. „Je tady nejdelší dobu, víc než současný poručík.“

„Takoví chlápci bývají páteří oddílu. Ostatní za nimi chodí, když nechtějí jít za šéfem.“

„Ještě tu nějakou dobu strávíme. Zkontroluj příchozí zprávy, ano? Třeba přišlo něco nového, co tady můžeme použít.“

Zatímco se Peabodyová přesouvala na opačný konec stolu, do místnosti vešel O'Brian – statný muž s dlouhým obličejem a pronikavými očima. „Poručíku. Detektive.“

„Detektive O'Briane. Právě jsme si rozdělily úkoly, abychom neztrácely čas. Promluvíme si a moje kolegyně zatím zjistí nejnovější informace.“

„Dobře.“ Sedl si. „Ušetřím vám trochu času. Detektiv

Coltraineová byla dobrá, pečlivá policistka. Mohla jste se na ni spolehnout. Nepřehlížela sebemenší detaily. Když přišla k oddílu, měl jsem pochybnosti, jestli sem zapadne. Byla to jenom moje předpojatost, protože vypadala spíš jako modelka. Po pár společných směnách jsem poznal, co se v ní skrývá. Uměla být součástí týmu, uměla se chovat – v terénu i se zbytkem oddílu. Jestli ji někdo omráčil na schodišti v jejím domě, nebyl to nikdo cizí.“

„Jak víte, že ji omráčili?“

Nespouštěl oči z Eviných. „Mám svoje kontakty. Použil jsem je. Ostatním jsem nesvěřil, co jsem vyšetřoval. Záleží na šéfovi, kolik informací uvolní. Ale říkám vám, že jestli vyšla z bytu s oběma zbraněmi, bylo to v pracovní záležitosti. Zemřela ve službě. A budu se snažit, aby to tak měla v záznamech.“

„Kdo se mohl dostat do jejího domu?“

„Nemám tušení. Neděláme tu na tak žhavých případech. Nevyšetřovala nic, co by v někom mělo vyvolat chuť zabít poldu. Máme vloupačku a krádež elektroniky. Jednoznačně práce někoho zevnitř. Toho chlápka bychom vyřídili ještě během dopoledne a každopádně ho hodlám vyřídít do konce směny. Je to pitomec a nemehlo. Není to vrah poldů. Vím, že vám Delong dal složky o případech. Uvidíte sama.“

„Nemohla narazit na něco horkého, když dohledávala detaily k tomuhle nebo nějakému jinému případu? Na něco, co se jí vymstilo?“

„Jestli ano, já o ničem nevím. Měli jsme... asi by se dalo říct ten druh vztahu, že se mnou probírala svoje případy.“ Sklonil hlavu ke stolu, ale Eva viděla, jak se mu po obličejí rozlévá zármutek. „Párkrát jsme ji pozvali domů na večeri. Manželce se moc líbila. Nám všem. Možná šlo o Morrise.“

„Promiňte?“

„O něco, na čem pracuje nebo pracoval. Někdo se mu třeba chtěl pomstít. Kde zaútočíte? Ona ho milova-

la. Bylo to vidět. A když sem občas zašel, aby ji vyzvedl na konci směny, viděli jste to i na něm. Já nevím. Jenom tak střílím. Nevím o ničem, na čem pracovala nebo do čeho se připletla, co by ji mělo stát život.“

„Nevadilo by vám, kdybyste mi pověděl, proč jste se nechal přeložit sem?“

Pokrčil rameny. „Práce u policie je podstatná část důvodů, proč se mi zhroutilo první manželství. Dostal jsem druhou šanci. Oženil jsem se a narodilo se mi dítě. Holčička. Říkal jsem si, že nebudu riskovat, a přešel jsem sem. Je to slušný oddíl. Odvádíme spoustu dobré práce. Ale nikdo mi nevolá uprostřed noci a většinu večerů trávím doma s rodinou. Takže se nemusíte ptát, kde jsem byl včera večer. Dceři – té starší – je čtrnáct. Přespávala u ní kamarádka, aby se společně učily. Což je víceméně záminka,“ dodal s náznakem úsměvu. „Kolem půlnoci jsem je zrovna pucoval, protože se hihňaly jako pacientky z blázince, ačkoli už měly dávno spát.“

„Detektiv Gradyová se zmínila o informátorovi Stu Bollimerovi.“

„Jo, Ammy si ho pěstovala. Je z Maconu, takže byli krajaní. Ten chlápek je rozený práskač. Nevěřím, že by měl prsty v její vraždě. Je to malá ryba.“

„Dobře. Cením si vaší pomoci, detektive.“

„Budete informovat šéfa?“

„Mám to v úmyslu.“

„Je to dobrý šéf.“ Odsunul se od stolu. „Kdyby měla pocit, že se k něčemu schyluje, nebo kdyby si kvůli něčemu dělala starosti, přišla by za ním nebo za mnou.“

„Jaké měla instinkty?“

O'Brian poprvé zaváhal. „Možná ne tak vytríbené, jak by měla mít. Pořád se tady tak trochu rozkoukávala. Jo, byla skvělá na detaily a uměla to s lidma. Skvěle uklidňovala oběti i svědky. Ale asi se nedá říct, že by měla čuch. Hlavu na správném místě ano, ale čuch ne. Kvůli tomu není polda o nic horší.“